

Realitat de la nova narrativa

DAVID CASTILLO coordinador

editorial

Un dels al·licients de les darreres dècades de la literatura catalana ha estat poder veure néixer i desenvolupar-se nous escriptors, tot i les dificultats d'una normalitat que cada dia sembla més llunyana, per no dir impossible. Poetes, narradors, dramaturgs, assagistes, traductors i editors han bastit un edifici que dona fruits, malgrat les tendències refractàries dels grans mitjans de comunicació, especialment una televisió pública, que continua tractant la nostra literatura com un afer aliè, sense atrevir-se a fer una aposta pel patrimoni del país. No hauria de ser així i crec que seria bo per a tots que apareguessin autors del talent dels que us presentem avui, com és el cas del consolidat Francesc Serés –una realitat tot i no haver arribat als quaranta anys– i el debutant Jordi Nopca, un dels escriptors amb més projecció, que encara no ha arribat ni als trenta. En

l'article que signa Lluís Llorca es parla de narradors destacats que acaben de publicar per primer cop, com és el cas de l'esmentat Nopca a més de Marina

L'escriptor de Saidí Francesc Serés QUIM PUIG

Espasa i Marià Veloy. La llista de la narrativa la podríem ampliar amb noms com Anna Carreras, Muriel Villanueva, Montse Banegas, Martí Sales, Pere Antoni Pons, Laura Fernández, Ramon

Erra, Pere Guixà, Lúcia Ramis, David Parra, Andreu Gomila i un llarg etcètera, que només necessitaria un suport més ampli per fer-se visible i poder accedir a una mica més de públic. Les coses, però, no són fàcils. I potser això provoca que la lluita sigui més complicada i la selecció ens faci més forts. Em pregunto sovint com seria tot plegat en condicions més o menys normals, sense la dispersió lingüística provocada per l'estat de les autonomies i les batalles polítiques que han tingut la llengua en zona de foc creuat.

El que podem assegurar els que seguim les novetats és que la renovació està assegurada. Només cal que es mirin la col·lecció de relats breus *Mossegat la poma*. Serés, que destaca a la crítica d'obertura Jordi Llavina, té estil, idees i mirada. Quaderns Crema hi ha confiat i la seva obra té una gran projecció. Serés té fusta i es mereixeria un bon reconeixement dels lectors. *

MOTELBARSTOW

RAFAEL VALLBONA

Sí, era ell

Uns nois d'un poble gran proper a Barcelona el van convidar a fer una tertúlia literària amb en Quim Monzó. Van quedar que agafaria el tren de les vuit i que l'anirien a recollir a l'estació. "Anirem passejant fins a la sala on farem l'acte, és aquí mateix", van anunciar-li després de saludar-lo. "Abans us volem presentar un admirador", afegiren. Van trencar per carrers silencis, de poble treballador que es lleva ben aviat, fins que van sortir a una plaça il·luminada. Llavors el van fer entrar en un bar presidit per una barra de zinc llarga i polida. L'amo, que estava traient la pols a les ampolles de les lleixes, va deixar la baieta, es va eixugar les mans al davantal blanc, i es va girar per saludar-lo. En Pere Calders va allargar la mà afablement, però sense entendre encara el perquè d'aquella coneixença forçada. Quan cafeter i escriptor van ser davant per davant, les mans a punt d'encaixar, el narrador va exclamar: "Però, si sóc jo!" I per bé que no recordava haver preparat mai ni un tallat, en Calders va haver de reconèixer que l'home d'ample front, cara arrodonada, ulleres de carei i un permanent somriure murri, que servia cafès darrere la barra d'aquell bar d'un poble gran proper a Barcelona, era ell.

Això podria ser un conte, com *Antaviana* podria ser el nom d'un continent. De fet els contes de Pere Calders van formar molts lectors fins no fa pas tants anys. Ara ja no, ara la xarxa ha homogeneïtzat els gustos, està fent desaparèixer les literatures nacionals i ha ensorrat les editorials. I quan mors, restes a internet, però desapareixes de la memòria, que és la que valdria si tinguéssim una mica de dignitat. I això tampoc no és un conte. Amb un vell i espellofat exemplar de *Tots els contes 1936-1967* (Llibres de Sinera) es van formar uns quants joves lectors que volien una literatura catalana moderna i en sintonia amb el món. Descobrir la contemporaneïtat de Calders i la connexió amb les cultures preeminentes de l'època va atraure lectors al català. L'èxit aclaparador d'*Antaviana* (ed. 62), l'espectacle que Dagoll Dagom va estrenar l'any 1978 a la Sala Villaroel, va multiplicar l'efecte modern i cosmopolita de l'obra de Calders.

Ara, tants anys d'oblit després, a l'Almeria Teatre hi representen *Invasió subtil i altres contes*. Qui recordi qui és no s'ho hauria de deixar perdre. En entrar a la sala en penombra l'escriptor ha mirat a l'escenari i ha exclamat: "Si sóc jo!" Els espectadors han fet callar l'intrús. *

SENYORRUC

GUILLEM CIFRÉ

De tant en tant el senyor Ruc lluita contra éssers imaginaris

